

Bilag 2

Nogle af udvalgets spørgsmål til miljø- og energiministeren og dennes svar herpå

Spørgsmålene og miljø- og energiministerens svar herpå er optrykt efter ønske fra V, KF og Kim Behnke (UP).

Spørgsmål 18:

Folketinget vedtog i folketingsåret 1999-2000 lovforslag nr. L 275, som senere er bekendtgjort som lov nr. 448 af 31. maj 2000.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget til § 1, ad stk. 3-5: »Det vil imidlertid blive gjort til en betingelse for anvendelse af nettoprincippet, at elproduktionsanlægget er 100 pct. ejet af elforbrugeren, og at elproduktionsanlægget er beliggende på forbrugsstedet, jf. lovens § 5, således at den producerede elektricitet direkte, fysisk anvendes til dækning af egenproducentens eget elforbrug.« Bemærkningerne om 100 pct. ejerskab var medtaget som en værnregel for at undgå, at f.eks. boligselskaber eller lignende ville være omfattet af bestemmelserne. Imidlertid har der vist sig problemer for virksomheder med koncernstruktur og dermed ejerskaber, der ikke nødvendigvis er 100 pct., eller virksomheder, hvor man har ladet et andet firma stå for etableringen af anlægget. Der kan i disse situationer være tale om en finansieringsmetode, som ikke giver 100 pct. ejerskab.

Er ministeren enig i, at værnreglen ikke skulle have den virkning, at virksomheder med f.eks. koncernstruktur bliver afholdt fra at udnytte reglen om nettoprincippet?

Svar:

Der har blandt forligspartierne været enighed om, at egenproducenter af elektricitet skal have mulighed for at opnå reduktion i pligten til at af-tage miljøvenlig elektricitet. Der er ligeledes enighed om, at egenproducenter kun skal bidrage til pristillæg til vedvarende energi i forhold til deres netto-elforbrug. Argumentationen for denne begunstiggelse har bl.a. været, at en virksomhed, der anvender elektricitet, som den selv producerer, ikke burde have samme pligt til at købe miljøvenlig el fra nettet som andre forbrugere. Det har således været forudsat, at elproducenten

og elforbrugeren er samme person (egenproducent), hvilket også afspejler sig i de lovbemærkninger, hvortil der henvises i spørgsmålet.

Som udgangspunkt er jeg betænkelig ved at ændre på dette krav. For det første mener jeg, at argumentationen for overhovedet at tillade en begunstiggelse af egenproducenterne herved svækkes. Hvorfor skal eksempelvis en virksomhed, der forsynes med el fra et minikraftvarmeanlæg, som et andet kommercielt selskab ejer og har opstillet på virksomhedens grund, have gunstigere betingelser end alle andre virksomheder eller forbrugere? Der er jo ikke tale om, at virksomheden selv producerer el, men alene tale om, at der er placeret et elproduktionsanlæg direkte på virksomhedens grund.

Hertil kommer, at man må forudse, at den økonomiske fordel ved at anvende nettoafregning i så fald vil kunne blive delt mellem elforbrugeren og elproducenten. Hvis ejerbegrænsningen blev ophævet som foreslået, ville der være mulighed for, at kommercielle selskaber kunne anbringe små – evt. mobile – kraftvarmeanlæg på en virksomheds grund, og det ville i så fald være naturligt for elforbrugeren og elproducenten at dele den økonomiske fordel ved at kunne anvende nettoafregning. En sådan udvikling ville være uheldig, og hertil kommer, at de øvrige elproducenter ville blive påført en ikke helt fair konkurrence.

Endvidere kan en ophævelse af ejerkravet give anledning til en række andre afgrænsningsproblemer, således som det også er nævnt i spørgsmålet. Det måtte således sikres, at vi ikke med den foreslåede ændring åbner op for, at eksempelvis boligselskaber eller lignende kan etablere egenproduktion, der direkte forsyner en række boliger, og herved få reduktion i beboernes betaling til vedvarende energi. Jeg minder igen om, at de udgifter til den vedtagne udbygning med vedvarende energi, som egenproducenter fritages for, skal betales af de øvrige virksomheder og elforbrugere.

Endelig vil jeg gerne nævne, at det ikke efter elforsyningsloven er et krav for anvendelse af